

STOJIM

21:00

Stojim iza autobuske stanice i kao ne radim ništa.

(u stvari čekam prijatelja koji kasni, ali to niko ne zna)

Trudim se da izgledam kao neko ko nešto radi, nekog čeka.

(a u stvari ne radim ništa)

Moj prijatelj kasni, znao sam da će biti tako. Ne ljutim se jer i ja znam da kasnim, a i svojim kašnjenjem omogućava mi samo stajanje i nikakav rad, iako se, kažem, trudim da izgledam kao da čekam, ali mi ne uspeva.

(to ja samo mislim kako mi stvari uspevaju ili ne uspevaju – kao i obično, nemam nikakav uvid u to kako moje stajanje ili bilo šta deluje na druge)

Pokušavam da ne mislim o tome, ali mislim, i baš kad prestanem, opet pomislim, pa se uzmuvam i unervozim i delujem kao neko ko je nemiran.

Ne volim kad sam nemiran.

Smirim se tako što nabijem taj nemir negde u dno stomaka, učini mi se da sam ga savladao, ali kako pustim dijafragmu da radi po svome nemir se vraća.

Motam cigaretu. To je rad.

To rade ljudi koji stoje i nekoga čekaju.

Ljudi koji stoje i nekoga čekaju obično su bar malo ljuti zbog toga što stoje i nekoga čekaju, a taj kojeg čekaju prema njihovom vremenu ponaša se divljački, uzurpira, krati ga i uzima!

U mom slučaju nije tako. Ja razumem ovoga koji kasni i zahvalan sam mu za samo stajanje i nikakav rad.

(to znam samo ja, ne znaju ljudi oko mene koji stoje i čekaju autobus)

I oni čekaju!

Ako im priđem, kao što uvek biva, bićemo isti. Čekaćemo autobus, a ja ću ga puštati da prolazi, prolazi, prolazi dok se ne pojavi moj prijatelj kog čekam.

Ako ostanem tu gde jesam, mogu da čekam i nešto drugo; muško, žensko, skriptu, kraj. (neću da se mešam sa ovima, dovoljno sam već petljao sa autobusima)

21:05

Prilazi mi čovek i moli za cigaretu. Moli, stvarno.

(postoji pitati, tražiti i moliti)

Pomaže mi u čekanju, deli me od običnih čekača autobusa. Svojim čekanjem, ja doprinosim.

Nekome cigaretu, dve – ja doprinosim!

Predstavljam mu mogućnosti kako da dođe do cigarete koja je, suštinski, u mom vlasništvu.

(specifičnosti motanja duvana):

Hoćeš ovu moju koju upravo pušim? Nisam stigao ni dopola.

(početak prve rečenice predstavlja se govorom, a ostatak pokretima tela i ruke)

(ruke u smislu podignute do nivoa glave tražioca, sa gorućom cigaretom među prstima + tela u smislu blagog polunaklona, na osnovu čega bi tražilac trebalo da zaključi kako nema posla sa nekakvim kliconošom i/ili narkomanom)

(uzeti u obzir da ste VI davalac cigarete, a ON/ONA tražilac)

Jedino ako ćeš je smotati.

(podrazumeva pokazivanje materijala za motanje cigarete, a to su duvan, rizle i filteri)

(duvan: domingo plavi; rizle: crvene ili zelene smoking; filteri; smoking slim, nikako ocb)

Hoćeš ja da ti smotam?

(opcija nakon koje se u tražiočevim očima obično pojavljuje sjaj; nije preporučljiva za one koji su u žurbi)

Ja nisam bio u žurbi. Čekao sam i tražilac nije bio ni svestan koliko doprinosi mojoj ulozi nekoga ko čeka nešto što nije autobus. Statista – da ne kažem rekvizita – kakav se samo može poželeći.

Ponudio sam mu treću mogućnost, a on mi se zahvaljivao.

(tražioci su po nekom nepisanom pravilu obično oni koji su zavisnost stekli, pa je održavali, a sada zbog nje pate, na običnim, industrijskim pljugama, bilo koje marke. Njima je, većini, duvan za rolanje stran – sa jedne strane, a sa druge – što je kraći odnos sa davaocem, to je manje narušen ponos tražioca)

21:06

Motam cigaretu za dotičnog pored sebe, svoju držim u ustima.

(dim mi ulazi u oči; oči suze)

Dotični se nešto naveliko zahvaljuje, a ja odgovaram kako to nije ništa i da bih uvek, svima. Podržavam ga sa: sve znam, sve mi je jasno, govnjivo je naše vreme, država i slično. On ignoriše moje pokušaje širenja teme u nešto o čemu bismo mogli i da porazgovaramo, već nastavlja i insistira na mom herojskom činu.

Završavam cigaretu i pružam mu je. Upaljač ima sopstveni. Pali je i odlazi da stoji i čeka nešto svoje, desetak metara dalje od mene.

Osetim nešto – i prepoznam olakšanje.

Nemir je umotan u toplo ćebe, veče je, možda zaspri, treba ga ljuljuškati i govoriti mu ššššš, dok prolaze tramvaji i autobusi, dok automobili trube, dok u podzemlje pod Vukom silaze poluludi klinci, a potpuno ludi izlaze.

21:12

Pored mog mesta čekanja u naletima prolaze ljudi, sveže izašli iz prevoza. Isuviše su mi blizu. Neke osećam: devojke mojih godina, starije žene koje dobro izgledaju; besnu decu i

alfa mužjake koji mi nešto kao remete stajanje i čekanje. Neke ne osećam: starci, neugledni/e, parovi i činovnici.

Razmišljam kakva je to površna fašistička podela i kakav sam ja to površni fašista dok tu stojim, čekam i ništa ne radim.

21:14

U daljini vidim devojkicu koja se kreće u mom pravcu.

(s vremenom sam razvio sposobnost dobrog i blagovremenog merkanja suprotnog pola)

Zgodna je, zdrav korak, nosi veliku torbu i hoda kao neko ko stvarno, stvarno zauzima prostor oko sebe.

Sve mi je bliže.

(nije moja zasluga, naravno, svestan sam – što je retko; pripisujem njeno prilaženje stepenicama koje vode ka parku i počinju tu, dijagonalno levo iza mojih leđa i na tek, možda, sedam metara od mene)

Vidim joj lice, pod uličnom svetiljkom.

Prelepa je.

Dajem sebi za pravo da je gledam sve vreme dok prolazi.

(1. stajao sam tu i pre nego se ona pojavila; 2. čekam i nemam baš nikakve veze sa njom, nikakvih telesnih pretenzija 3. po pravilu mnogoljudstva nikada je više neću videti, a po pravilu neočekivanih susreta pogledima, obema stranama to može da prija)

Prolazi.

(grizem se za usnu, za srce i negde dole kod butina jer nisam bolje gledao)

(trebalo je da ispadne kako baš namerno gledam u nju i da ne mislim ni-ni-ni o čemu drugom jer se ona slučajno pojavila i isekla mi sve prethodne misli – a ostadoh u bojazni da se nisam možda predstavio unezveren, gledam okolo kao da čekam dilera; malo mesec, pa telefon, malo u autobusku stanicu, pa dole ka Žagubici i iza ka parku)

Toliko bih voleo da je ponovo vidim. Da se ispravim.

Mogli bismo čak da budemo par, da rađamo decu i živimo na moru.

Verovatno se bavi nekom umetnošću, da.

Možda joj niko nikada nije prišao na ulici, tek tako.

(možda i jeste)

Nije.

Nije kod Vuka.

(okrećem se da vidim u kom pravcu ide; tri, četiri ženska obrisa odlaze u daljini; sistemom eliminacije i verovanja u vezu između nas otkrivam koja je Ta moja – pratim je, prelazi pešački prelaz kod Baba Višnjine i nestaje)

21:15

Čebe je spalo, nemir se probudio. Uzbudio sam ga, kriv sam. Skače, traži izlaz napolje. Koračam nekoliko koraka napred, nekoliko nazad. Tri momka, razdvojena, koji čekaju nekog svog, naizmenično se osvrću ka meni, proveravaju, kao da sam možda baš ja taj kojeg čekaju.

(ali nisam i nisam mogao njima da se bavim; molim lepo, pokušavam da uspavam to bezdušno, razmaženo dete unutar deteta)

Cigani pored, na klupici, smeju mi se. Stojim i ne radim ništa već petnaest minuta.

21:16

Vadim materijal za novu cigaretu i motam je. Tek što sam upaljačem spržio višak rizle koji je prebacio filter, ispred mene se stvori gospodin-tražilac od malopre.

Mrzim ga.

Ponovo moli, kao da treba život da mu dam. Još nije ni uvodnu molitvu završio, a ja sam mu već smotao. Nikakav razgovor nisam pokušao da pokrenem, pružio sam mu gotovu pljugu i odslušao njegovu završnu reč; klimnuo glavom, ponovo klimnuo glavom, pa još jednom klimnuo glavom dok se on i dalje zahvaljivao – i na kraju odem.

Tri koraka dalje.

On se vratio na svoju poziciju, sada povećanu za tri koraka, znači – desetak metara i tri koraka između nas dvojice.

21:19

Moj prijatelj kasni već dvadeset minuta. Volim ga mnogo i ne zameram mu.

(neću čak ni da ga pozovem da vidim gde je, za koliko stiže)

I pre nego što sam stigao do Vuka, znao sam da će kasniti. Stigao sam na vreme samo da bih jednom ispoštovao sebe koji stalno kasnim, uz podstrek mesta na kom sam prethodno bio, na kom mi nimalo nije bilo prijatno.

A ovde mi je kao prijatnije!?

21:23

Stojim, čekam i ne radim ništa.

Prestao sam i da se borim, gledam u linije između spojenih betonskih ploča na zemlji i prisećam se doživljaja vezanih za taj kraj i njegovu okolinu. Plovim kroz njih.

Bez razloga podignem pogled, pogledam levo i vidim moju žensku kako mi prilazi, prolazi, i ponovo odlazi. Ne mogu da verujem. Mišići u mom telu gube funkciju i samo kosti me drže da se ne srušim.

To je ona, bez dileme.

Vratila se.

Neko me udara po desnom ramenu; moj brat P. kog sam čekao. Pita: *Ne čekaš dugo, a?*, a ja mu odgovaram:

ne,

ne,

ne...